

FOAIA DIECESANĂ

Organ al Eparhiei gr. or. rom. a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Prețul inserțiunilor:	Correspondințele se adresează redacției „FOAIA DIECESANĂ” iară banii de prenumerațiune și inserțiunile la ADMINISTRAȚIA
Pentru Austro-Ungaria pe an 10 coroane	Pentru publicațiuni oficioase, concurse edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 6 cor., până la 200 de cuvinte 8 cor. de aci în sus 10 coroane	Librăriei și Tipografiei diec. în Caransebeș
„ România ” pe 1/2 an 5 „		
„ România și străinătate pe an 14 franci		
„ ” pe 1/2 an 7 „		

Încheierea la cursul Istoriei Bisericesci

de Prof. Euseviu Popovici

(Continuare)

Ce e drept, unde biserica în lăuntru s'eu, prin tăria, căldura și productivitatea credinții, speranței și iubirii prepozițiilor și membrilor s'ei, a fost de o vitalitate sănătoasă, acolo ea în ori ce timp, de la cel mai vechi și până la cel mai nou, s'a arătat neînvinșă de persecuțiile și asupririle unei puteri de stat ce-i era dușmană, și biserica a fost răpusă de o putere de stat dușmană numai acolo, unde avea puțină vitalitate internă, ba, biserica cu vitalitate sănătoasă internă ieșia tot-deuna întărită în vitalitatea sa din persecuțiile și asupririle ce trebuia să le îndure din partea statului și cari nu întârziiau a se resbuna și asupra acestuia însuș; dară o activitate bine-cuvântată în toate privințele, cu progres, cu avânt, cu înflorire și cu fructe bogate se poate desvolta numai în pace, și de aceea și biserica poate avea parte de așa o activitate numai dacă statul, cunoscând că deslegarea problemei bisericesci îi este folositoare și lui, apără și înaintează biserica într'un mod care priesce deslegării problemei ei și care corespunde raportului natural dintre stat și biserică și poruncei lui Cristos (Mat. 22, 21): „Dați împăratului ce e a împăratului, și lui Dumnezeu ce e a lui Dumnezeu”

În general, în vechime statul păgân, iar în timpurile mai târzie și noauă atât statul păgân cât și cel mohamedan, până nu fură umilite prin puterile creștine, persecutără și asupriră biserica. Statul creștin din contra începând de la împăratul roman Constantin c. M., îndeobșce a promovat biserica; totuș și această promovare nu era fără scăderi. La răsărit, ea suferi nu puțină știrbire stricăcioasă precum în timpul bizantin, așa și în timpurile mai noauă prin atât de mari încălcări ale puterii de stat în sfera puterii bisericesci, în cât acestea atraseră bisericii răsăritene ortodoxe din partea apusului imputarea „cesaropapismului”. La apus urmă, după încălcările statului în ale bisericii din

timpul mai vechiu, în evul mediu cu înălțirea enormă a papatului o prea mare precumpenire a puterii bisericesci în stat și după aceasta în timpul mai nou nu numai o revindicare a drepturilor proprii din partea puterii de stat, ci și noauă încălcări ale ei în sfera puterii bisericesci până ce pentru regularea hotarelor dintre amândouă puterile timpul cel mai nou stabilii parte, ca în Statele unite ale Americii de nord principiul despre o biserică despărțită de stat sau, după expresiunea marelui bărbat de stat al Italiei Cavour († 1861), principiul despre o biserică liberă în stat liber, iar parte mai mare principiul despre o biserică supusă suveranității statului însă autonomă în afacerile ei interne. Din nefericire, certele ce se nasc la executarea principiului din urmă, complicate și prin luptele coincidente dintre spiritul necredincios al timpului și creștinism, degenerază adesea în pustiitoare răsboaie ale statului modern contra bisericii și parte chiar contra ideii creștinismului, așa numitele lupte de cultură, cari vatemă nemijlocit și momentan biserica, nu fără a o întări tot o dată de altă parte, mijlocit însă vatemă poate mai mult încă și mai îndelungat, și statul, nu fără a-l înțelepți pentru viitor.

Că în schimb cu relele de mai sus, timpul cel mai nou parte, ce e drept, sub înriurirea lățirii mari a indiferentismului religios și a necredinții, parte însă și în urma progresului înțelepciunii creștine religioase și a acelei politice face să dispară din ce în ce mai mult suferințele cari mai înainte puterea de stat creștină, în zelul s'eu pentru creștinism, la cauza jidovinismului, iar în zelul s'eu pentru o confesiune creștină anumită, la cauza celor-lalte confesiuni creștine. Facând să dispară tot mai mult aceste suferinți, timpul nostru îndrumează mai naturale raporturi atât între creștinism și jidovism cât și între diferitele confesiuni creștine și întemeiază speranțe mai bune pentru o viitoare apropiere precum a jidovismului de creștinism așa și a diferitelor confesiuni creștine între olaltă.

Astfel cu toate inovările de dogme, de cult și de organizare ierarhică și cu toate anomaliile mai

mult ori mai puțin vătămătoare din diferite timpuri, precum și cu toate regresele, stagnațiunile și desordinele temporare și parțiale provenite din cauzele acelea, viața bisericească la apus, multămită împrejurărilor externe favorabile, în totalitatea ei a făcut progrese mari, s'a dezvoltat puternic și cu succes și în timpul modern s'a consolidat și s'a lămurit încă și prin emulațiunea inevitabilă dintre catolicism și protestantism, iar mai târziu și prin lupta bisericeii cu anti-creștinismul și cu încălcările puterii de stat. Totuș aceste fenomene de viață bisericească internă îmbucurătoare sunt însoțite în chip mai puțin avantajos în catolicismul roman cu despotismul și intoleranța puterii bisericesci, precum și cu aplecarea ei la dogmatisări noi, cu un cult pentru papa ce se manifestă în toate, parte și cu iubire pentru o exagerată căutare de minuni, pentru credulitate și pentru o evlavie afectată nesănătoasă; iară în protestantism prea se resfătă în materie religioasă individualismul și raționalismul dintre cari cel dintâiu produce nenumărate desbinări de doctrină, cel din urmă distrugere de credință.

Biserica ortodoxă de răsărit, afară de puțin timp în cele dintâiu veacuri, neîncetat a avut să se lupte cu împrejurări din ce în ce mai nefavorabile până în timpul cel mai nou. Din această cauză și mai ales din cauza întăririi dominațiunii mohamedane, cu pustirile urmate de aici, precum și din cauza asupririlor ce le-a suferit de la patronii creștinismului apusă, ea, cu tot meritul incomparabil și incompensabil ce și l-a câștigat prin statornicia ei de a menține întreagă și curată credința veche creștină, a regresat cât privește dezvoltarea ei în toate celelalte, ordinioară așa de înfloritoare, din ce în ce mai mult și a rămas departe în urma bisericeii de apus. Abia în timpul cel mai nou, multămită împrejurărilor externe mai favorabile, ea a început a se ridica cu încetul din starea ei de tot înapoiată și a luat iarăș un avânt mai puternic, servindu-i ca impulse și exemplele apusului și rezultatele științifice și practice de acolo, pe cari ea și-le apropiază și le aplică. Dar încă și acum ea stă în ale dezvoltării mult mai pe jos de biserica romano-catolică și de protestantism, și în unele, așa mai ales în activitatea misionară, nici nu se poate asemăna cu acestea. Totuș redeșteptarea cu încetul a bisericeii ortodoxe răsăritene, după învățătura ce ne dă istoria bisericească, ne îndreptățește a spera că, cu ajutorul a tot înduratăului și a tot puternicului Dumnezeu, această biserică, mult timp și greu încercată și umilită, odată se va redica la înălțimea menirii ce o are ca păstrătoare statornică a credinții vechi creștine. Și măcar că ea, cu puterile sale omenești, acum încă nu este matură pentru împlinirea acelei meniri, nu are cauză a fi cu mai puțină încredere în viitorul său, ci are tot dreptul a se mângăia cu cuvintele Mântuitorului (Lc. 12, 32): „Nu te teme, turmă mică; căci bine a voit Tatăl vostru să vă dea voaue împărăția“.

Adunarea dela Recița

Reuniunea învățătorilor diecesei noastre și-a ținut adunarea sa generală din ăst an la Recița Montană. Și de ăstă dată, ca aproape totdeauna, adunarea a succes pe deplin. Atât la ședințele oficioase, cât și la celelalte festivități aranjate cu ocaziunea adunării s'au observat o purtare doamnă, un zel mare și o însuflețire generală. Micile neînțelegeri locale, cari resuflau din când în când, sunt numai o dovadă, că suntem Români dela roată.

Sâmbătă, în 14 l. c., s'ara la oarele 8 a sosit comitetul și mulțimea oaspeților, cari la gară au fost întâmpinați de bravii Recițeni în frunte cu președintele casinei române de acolo d-l *Antoniu Arjoca*. Oaspeții sosiți au fost conduși în localitatea casinei și de aci la cortele.

Duminecă la 9 oare s'a săvârșit liturgia împreună cu chemarea Duhului sânt. Au servit protopresbiterul Terfaloga și presbiterii Colojoara și Curuț. Răsponsoriile le-au cântat corul învățătorului Velcean. Atât preoții cât și cântăreții au fost la culmea chemării lor.

După servițul divin președintele Reuniunii, d-l *Traian Lința*, în prezența unui public foarte numeros și ales, deschide adunarea în sala otelului *Clemens* cu următorul discurs:

Onorată Adunare generală!

După intervalul de un an, iată-ne de nou intruniți în adunare generală, spre a relua firul discușiunilor, clădind mai departe pe temelia pusă de antecesorii noștri, cu stricta observare a scopului precizat în statutele Reuniunii noastre învățătoresci.

Deci, plini de mulțămire și recunoștință către înaintășii noștri, gustăm azi din fructele coapte ale ostenelelor lor din trecut, dar totodată nu vom uita nici datorința: de a susține cu ori-ce preț, a cresce și a cultiva această moștenire.

Onorată adunare generală! Necesitatea asocierii și comunicațiunii spirituale este recunoscută din timpurile cele mai îndepărtate, pentru că ea zace în însăș natura omului. Astfel se esplică mulțimea de însoțiri și reuniuni de toate categoriile, cari toate își au rostul și scopul lor.

Nici chiar întemeierea și lățirea creștinismului nu se poate închipui fără asociere și comunicațiune spirituală.

Uimiți privim la succesele spiritului omeneșc ale timpului nostru, cari succese încă se bazează toate pe asociațiunea ideilor și activitatea puterilor unite ale singuraticilor indivizi.

Prin asociere se promovează apoi solidaritatea și concordia. Concordia zidesce, discordia distruge. Și dacă la ori-ce acțiune se simtesce atât de mult trebuința de solidaritate și concordie, apoi cu atât mai vârtos se cere aceasta în sinul învățătorimii, unde toți suntem avisați unii la alții.

Ca exemplu să urmărim numai cu atențiune pe tânărul candidat eșit din institutul pedagogic și ne vom convinge, că nici pe departe nu se poate numi desăvârșit.

Fie, că în institut a fost activ, conștient și cu ambițiune pentru chemarea sa, calificațiunea lui încă tot nu bate măsura, pentru că nici timpul de patru ani nu ajunge la aceasta, luând în considerare încă și modestele pregătiri, cu cari intra în institut.

Înzestrat cu multe cunoștințe teoretice și poate și ceva dexteritate în ale metodei, pășesce pe cariera aleasă, ajuns odată la catedră însă recunoasce, că toate acestea nu-i sunt de ajuns, și că mult, foarte mult îi mai lipsește.

Mai consultă încă odată textul metodelor, nu este satisfăcut; ia la mână manuale, îndreptare, rămâne nemulțămît, nu poate da de adevăratul călăuz.

Se poate, că — în urma silințelor sale extraordinare în școală — a ajuns la oare-care rezultat, recunoscut de organele inspecțiunii, totuși idealul învățatorului perfect, ce-i planează înaintea sufletului, nu-l vede realizat. O luptă desperată se pornește în spiritul lui; simțesce lipsa de ceva, un gol, care nu poate fi alt ceva, decât lipsa de experiență.

Caută refugiu afară de școală, nu-l poate afla, căci îi lipsește societatea, dela care ar putea aștepta sfat și ajutoriu. Și cari sunt apoi urmările? Cercetarea ospetărilor, jocul de cărți, comunicarea cu persoane indiferente de chemarea lui, căsătorie timpurie etc. Căci este oare cu puțință, ca un tânăr de 18—20 ani, lăsat de capul lui, să poată trece peste toate peripecțiile vieții fără să potionească? Sfatul și ajutoriu adevărat îl poate afla numai la semenii săi. Iată dară pentru ce însoțirea și comunicațiunea spirituală este atât de necesară învățatorului.

La aceasta însă — din nefericirea noastră — nu arare-ori dăm de pedeci simțitoare. Astfel este *mândria*. Sunt între colegii noștri — durere — de cei închipuiți, cari mișcându-se în cercări mai înalte, țin sub demnitate a comunica cu semniilor lor, fără a socoti, că toți avem aceeași soarte și toți mâncăm aceeași pâine amară, iar îmbunătățire și îndreptare numai prin conlucrare amarnică putem aștepta.

A doaua este *indolența*. Dacă voim să eluptăm statului învățătoresc respectul cuvenit, să pretinde dela noi înainte de toate zel și conștientitate în oficiul nostru, mai departe nisuișcă cătră perfecțiune prin comunicațiune spirituală și prin studiu neîntrerupt. Asupra indolentului cade disprețul societății.

A treia este *invidia*. Un coleg invidiază pe celalalt pentru un post mai ales, pentru o dotațiune mai mare, pentru o distincțiune mai deosebită, cu un cuvânt pentru o soarte mai bună.

A patra sunt *pasivitățile*. Plăcerile încă își au îndreptățirea, timpul și locul, dar nu este permis să degenereze.

Aceste patru pedeci principale trebuiesc sufocate, delăturate.

Afară de aceste mai sunt încă și alte pedeci esterne, precum: ocupațiuni laterale, stare materială precară, familie numeroasă etc. În urma acestora zelul și voința învățatorului scade cu totul și toată atențiunea lui este îndreptată spre atare isvor de câștig.

Aceste stări pot să dureze încă mult, noauă însă nu ne este permis a odihni nici un moment, ci afirmându-ne pe calea asocierii, să solicităm mereu ameliorarea sorții noastre, folosindu-ne de toate mijloacele legale.

Pe cât de puțin însă poate contribui unul singur dintre noi la educațiunea omenească, tot atât de puțin este în stare unul singur a delătura neajunsurile noastre. De aceea asociindu-ne, să formăm un întreg, o singură putere.

Acestui întreg apoi dedicându-ne puterile noastre ne vom convinge, că asocierea produce lucruri mari. Mai multe părăie unindu-se formează un riu, ce este în stare să poarte plute și corăbii cu poveri mari, pe când unul fără altul ușor ar seca și s'ar perde.

Să nu zicem iubiți colegi, că cu Reuniunea nu vom ajunge la nimic; să nu renunțăm de bună voie la aspirațiunile noastre legitime, pentru-că atunci am merita cu drept cuvânt soarta noastră. Atunci n'am fi demni de ceva mai bun, pentru-că cel ce abzice de bună voie de drepturile și aspirațiunile sale, acela între toate împrejurările este perdut.

Numai dacă cu toții vom voi același lucru și nu vom umbla pe căi diferite, dacă cu toții vom căuta să învingem neajunsurile, numai atunci vom putea aștepta îndreptare. Rămână ori de câte ori dorințele noastre neîmplinite, fie ori de câte ori speranțele noastre zădărnice, să ținem toți cu tărie numai la un scop, și în fine vom ajunge, trebuie să ajungem la țintă.

Binecuvântată va fi atunci starea noastră, când cu toții vom avea un cuget și o simțire. Atunci de sigur ne va succede, trebuie să ne succedă.

În această credință și pe lângă această dorință am onoare a declara adunarea generală de deschisă!

După acest discurs de deschidere, primit cu aclamațiuni, comisariul consistorial David Terfaloga, protopresbiterul Vêrșetului, salută adunarea. P. O. D. Sa pornind dela cuvintele, că *»junekă e o enigmă, iar bărbăția o deslegare a enigmei«*, vorbește despre însemnătatea *învățământului educativ*. În numele inspectoratului regesc salută adunarea d-l E. Speidl, iar în numele Reuniunii surori arădane vicepreședintele ei d-l I. Moldovan.

Salutările se iau la cunoștință.

Se trimite o adresă omagială P. S. Sale Domnului Episcop Nicolae Popea, protectorul Reuniunii.

Urmează: „Adresa cătră secretariul d. Ioan Marcu din incidentul iubileului de 25 de ani ca notariu general al Reuniunii“. D-l Traian Lința ține iubilarului următoriu discurs:

Prea stimate d-le secretariu!

Iubite coleg și frate!

25 de ani s'au împlinit, de când tot în acest loc, la anul 1877, Te-am concredz cu sarcina de secretariu general al Reuniunii noastre învățătoresci, și în această calitate ai luptat cu credință și ai conlucrat cu zel neobosit, împreună cu ceilalți chieșiți, la promovarea stării materiale, intelectuale și morale a învățătorilor, și prin acesta la redicarea prestigiului școlii populare.

Mulți au contribuit la înființarea și susținerea Reuniunii noastre, dintre aceștia toți însă — fără îndoială — numai Tie Ți-se cuvine partea leului, căci pe când alții au venit și s'an dus, Tu ai stat neclintit — adeseori între împrejurări grele — la postul Tău important împreună cu mare responsabilitate, iar azi, după muncă încordată și luptă îndelungată de 25 ani, Te vedem mai viguros, mai energic și mai punctuos, decât chiar la început.

Mândru poți fi dară azi de fericirea rară, ce o poate gusta un învățatoriu, și cu deplină mângăere și liniște sufletească poți iubila în această zi memorabilă,

care va trece ca un act istoric în analele Reuniunii noastre învățătoresci.

Ziua iubilară se poate asemăna cu un soare, ce respândesc raze de lumină înainte și înapoi, iar în centru își dezvoltă întreaga sa putere. Pe când aruncă raze înapoi, luminând astfel o parte însemnată a vieții noastre, ne revocă în memorie un șir întreg de reminiscențe din trecut; dezvoltându-se în centru întreaga sa putere, dă ansă la hotărâre spre activitate potențată, iar în fine aruncând raze înainte, deșteaptă speranță în viitoriu.

Astfel ziua iubilară este ziua reminiscențelor, a hotărârii și a speranței. Ziua reminiscențelor este, pentru că în aceeași zi — involuntar — trecem în revistă toate bucuriile și suferințele, de cari am avut parte, zilele bune și rele, sănătoase și nesănătoase, fericite și nefericite, ce le-am petrecut, esperințele plăcute și amare, ce le-am făcut, cu un cuvânt toate momentele mai remarcabile ale vieții noastre. Și pe când trecem peste toate aceste cu ochiul minții, transpuși într-o deosebită stare sufletească, nu putem să nu laudăm pe Dumnezeu, mulțămindu-i pentru toate darurile sale cele mari.

Trecutul Tău, iubite coleg și frate, este sigilat cu însușirile cele mai frumoase, ce pot împodobi fapta omenească: munca, conștiința, iubirea de dreptate, firmitatea de caracter și statornicia.

El este acoperit de fapte neperitoare, cari Ți-au asigurat pentru totdeauna un loc de onoare în societatea omenească.

Dela puțin ai început și Te-ai aventurat până unde numai se poate aventura învățătorul român. Astfel Te vedem încă din fragedele tinerețe, figurând între învățătorii frumози și cu vocațiune, apoi distins în diferite învățăminte, anume: comisarul școlii consistoriale încă dela întemeierea acestei instituții, deputat permanent la sinodul eparhial, asesor consistorial, delegat al mullor deputați, membru activ și folositoriu al diferitelor societăți și corporațiuni, iar mai pe sus de toate factor indispensabil al Reuniunii noastre învățătoresci, pentru a cărei înflorire n'ai cruțat nici ostenelile, nici jertfe materiale, consacrand spre acest scop o parte însemnată a puterilor Tale, la început ca bibliotecariu, iar după aceasta 25, zic douăzeci și cinci de ani, ca secretariu general supranumit și „vecinicul secretariu”. La toate acestea nu Te-ai redicat prin protecțiune, ori ademeniri, ci prin erudițiune, zel neobosit, activitate nefermurită și tact neîntrecut.

Întempanat-ai în trecutul Tău și momente frumoase, avut-ai parte și de urgențe și surori rele, Tu însă cu spiritul Tău tare, susținându-Te deasupra pornirilor pătimase și luptând cu arma rezignațiunii și a perseveranței; ai eșit triumfătoriu, și azi după muncă îndelungată și rodnică, încungiurat de încredere în sus, și de simpatie și iubire în jos, întocmai ca soarele, ce în centrul său își dezvoltă întreaga sa putere, respândind lumină, căldură și viață în jurul său, astfel luminează faptele Tale înaintea noastră încălzindu-ne și însuflețindu-ne, iar exemplul Tău ne mișcă spre porniri nobile.

Trecutul Tău neprihănit ne admoniază și pre noi a călca pe calea virtuții, iar îndemnul Tău și silința Ta de a merge tot înainte, ne împintenează și pre noi spre aceasta.

Și, pe când avem această pildă vie înaintea noastră, se poate ca să rămânem indiferenți față de ea? Nu, ci din contră, dând nutriment pruncios aspirațiilor noastre și îmbrăcându-ne în fantazia învechită în

haină noană, ne va servi ca imbold puternic, de a ne aventura tot mai mult către perfecțiune.

Binefăcătoare este dar această zi de sărbătoare pentru noi toți, căci pe când Tu vei afla întrinsa o mică mângâiere sufletească și oare-care recompensiune morală, noi ceilalți colegi profităm de școala și exemplul acestui demn coleg, pre carele — fără esagerare — îl putem numi: „cel mai vrednic între vrednici”. În fine despărțindu-ne din acest loc cu hotărârea firmă, de a merge înainte pe calea progresului, dobândim îndreptățirea la speranța creștinească, că: a ajutat Dumnezeu până acum, ne va ajuta și în viitoriu, spre a ne apropia cât de cât de adevărata perfecțiune, care este fericirea noastră pământească și cerească.

Iadă dar, de ce ziua iubilară prea nimerit o putem numi: ziua reminiscenței, a hotărârii și a speranței.

Și acum, iubite coleg și frate iubilar, după ce am trecut peste toate aceste faze ale vieții, permite-mi, ca în acest moment festiv, în numele Reuniunii noastre învățătoresci, ținându-Ți mâna frățească și îmbrățișându-Te cu iubire, să Te felicitez și să-ți aduc tributul iubibilului de 25 ani, ca secretariu general al Reuniunii noastre, pentru prețioaselor servicii și jertfele mari, aduse pe altarul a ceea, rugându-Te totodată, ca să nu-i denegi nici pe viitoriu valoarea Tău sprijin, iar pentru ca aceasta să fie cu puțină, îți urăm și mai departe dar de viață și sănătate, și ca oarecând, fruntea decorată azi cu cununa de argint, să fie încoronată cu cununa de aur, în fine cu cununa nemuririi.

Cătră aceste mai adaug și a doanar ugare, ca aceste obiecte de suvenire — o diplomă*) comemorativă și o peană de aur — de preț neînsemnat dar de valoare istorică, să le primști cu acea înțelegere, cu care noi Ți-le oferim ca simbolul vecinicii noastre legături, pe care Dumnezeu să o susțină și mărească pentru totdeauna.

Și acum închei cu uranul iubilantului nostru să trădească la mulți ani!

D-I I. Marcu primind obiectele amintite emoționat răspunde:

Prea Stimat d-le Președinte!

Prea Onorată Adunare generală!

Adânc mișcat de manifestațiunile însuflețitoare, de care binevoiați a mă împărtăși, Vă rog respectuos să mă scuzați dacă în acest moment de emoțiune nu voi fi în stare a da expresiune fidelă sentimentelor

*) Diploma este făcută cu mâna liberă în mod artistic cu grădă de flori colorate, printre cari se ved la un loc nișce cărți, la altul globul terestru, iar la altul monogramul iubilantului. Textul diplomii este:

1877 — Recita — 1902.

Diplomă comemorativă

Reuniunea învățătorilor gr. or. rom. dela școlile confesionale din diecesa Caransebeșului în adunarea generală ținută la anul 1902 în Recita Montană, prin mandatarii ei subsemnați, închină acest mic simbol de recunoștință secretariului ei general, Domnului Ioan Marcu, care a servit interesele Reuniunii în curs de 25 ani înălțând prin o muncă atât de îndelungată prestigiul corpului didactic din Eparhie.

Recita, 28 Septembrie 1902. Președintele Reuniunii: Traian Lința m. p. Notariul Reuniunii: George Cătană m. p. Membrii de comitet: Dr. George Popoviciu m. p. Traian Hențu m. p. George Joandrea m. p. Ioan Ciurciu m. p. Nicolae Ianculescu m. p. Achim Miloia m. p. Traian Unipan m. p. Romul Ancușa m. p. Ioan Gruescu m. p. Comisariul consistorial: David Terfaloga m. p. protoprespiter.

(I. S.)

Observăm, că între oaspeți s'au împărtășit ca suvenire păsure pentru scrisori eu inscripția: „Ioan Marcu secret. Reun. inv. Recita 1877—1902”.

mele și a răspunde cum s'ar cuveni și după cum aş dori la elocvența vorbire ce mi-se adresă din partea vrednicului nostru președinte

Este fapt, că tocmai anul acesta s'au împlinit 25 de ani, de când tocmai aici în Reșița am fost ales de secretariu și distins cu încrederea de a conduce agențele Reuniunii noastre învățătoresci.

Este fapt, că mulți au lucrat la înființarea și susținerea acestei Reuniuni, între cari primul inițiator și fondator a fost fericitul episcop de pie memorie Ioan Popasu, care pătuns de adevărul, că reuniunile preste tot sunt un factor important al progresării și că pentru înaintarea cauzelor școlare și a deșteptării conștiinței despre forța întrunirii învățătorilor, reuniunile învățătoresci sunt cel mai puternic mijloc, a dat idee de a se înființa Reuniunea noastră învățătorescă, inspirând învățătorilor curagiu și luând Reuniunea sub părintescul său scut și patronajiu.

Această idee fiind descoperită la anul 1868 comisariilor școlari de pe atunci, cari erau întruniți la reședința episcopiei noastre din Caransebeș în scopul pregătirilor de lipsă pentru conducerea conferințelor învățătoresci din protopresbiteratele diecesei, comisarii școlari și învățătorimea de atunci cu spriginul inteligenței noastre din Logoj au înființat Reuniunea la anul 1869, având în frunte pe vrednicii învățători ai Logojului de pe atunci.

În decursul timpului de 33 ani mulți au conlucrat la înaintarea Reuniunii și din încrederea iubitorilor mei colegi de odinioară și de acum fiind chemat a conlucra și eu cu modestele mele puteri la opera Reuniunii, cu bucurie și fală am stat la postul meu, chiar și între împrejurări grele, bine știind, că prin aceasta îmi împlinesc numai o sântă datorință față de școala română și învățătorul român, pentru cari factori importanți ai bisericii și neamului nostru ortodox am crezut a lupta cu rezignațiune și cred că sunt datoriu încă a mai lucra.

Și dacă după o modestă activitate de 25 ani ca notariu al Reuniunii mă țineți și credeți încă viguros, energic și mai punctual, după cum binevoiați a susține Prea Stimat d-le președinte, de cât chiar la început, meritul nu este al meu, ci al iubitorilor mei frați colegi învățători bătrâni și tineri, cari prin iubirea și încrederea, cu care m'au distins 25 ani îmbărbătându-mă, m'au făcut să port sarcina de notariu cu dragoste și cu plăcere și să desvolt energia și punctualitatea accentuată, după cum aceasta au reclamat o interesele bine pricepute ale Reuniunii și a le timpului, care pretinde tot înainte, și încă repede înainte.

Momentele furtunoase, cari s'au ivit în decursul timpului în sinul Reuniunii și cari fără indoială m'au atins și pe mine, privindu-le ca o furtună, ce curăță aerul și lasă după sine sêninătate și contribuind și acele la desvoltarea cauzelor Reuniunii în direcțiune liberă și sănătoasă în fapte, le-am întâmpinat cu multă rezignațiune și perseveranță și le-am considerat ca isvorite din exercitarea liberă a dreptului fie-cărui membru, ca venite dela frate la frate, dela ortacii mei de muncă dascălească.

O reuniune, care are mai multe faclii aprinse, răspândește tot mai multă lumină, o reuniune, în care o inimă mișcă și încălzesc pe cealaltă și în care membrii pe întrecute se ridică unii pe alții prin bogățiile lor cunoștințe și esșerințe, o reuniune în care domnesce spiritul solidarității, al obiectivității și intențiunile cele mai curate, o astfel de reuniune trebuie să meargă înainte, să prospereze să triumfeze și să trezască în fiecare membru al ei ambițiune nobilă.

O astfel de reuniune cu drept cuvânt se poate numi Reuniunea noastră din diecesa Caransebeșului, care pe fiecare membru al ei scie să-l misce spre porniri bune și folositoare, și să dea nutremânt priincios aspirațiunilor lor nobile.

Prea Stimat d-le Președinte, Prea On. Adnare generală! Ziua de azi, pe care d-l Președinte o numesce și binefăcătoare, este în faptă zi de serbătoare, pentru-că pentru noi învățătorii esamenele anuale și adunările noastre generale sunt cele mai mari serbători ale întregii noastre vieți. Pentru mine în special ziua de azi este remarcabilă și memorabilă, căci din bunăvoința d-voastre sunt serbătorit într'un mod înălțătoriu și aceasta o datorez fără îndoială numelui de învățătoriu și spiritului de asociare în Reuniunea noastră învățăto-rească din diecesa Caransebeșului.

Mărturisesc, că înainte de 25 ani, când din încrederea Reuniunii am fost pus la postul de notariu, eram conșciu de importanța și responsabilitatea împreunată cu aceasta, precum și de greutățile ce le voi întâmpina acum, dar nimic nu m'au putut abate, ca să nu-mi împlinesc datorința așa pre cum au pretins interesele Reuniunii și greutățile, prin concursul d-voastre, le-am suportat cu plăcere.

Ajuns momentul de a iubila cu d-voastră și d-voastră cu mine, datoriu sunt mai întâiu a mulțami lui Dumnezeu, care m'ă ținut viața și sănătatea, iar în rëndul al doilea d-voastre iubii colegi, cari prin iubirea și încrederea, de care m'ați împărtășit, m'ați însufleșit, animat, rădicat, înălțat și azi mă serbătorii.

Mulțamesc din inimă Onoratului comitet al Reuniunii noastre și în special vrednicului nostru președinte, care a pus la cale iubileul și distincțiunea, de cari sunt fericit a mă bucura azi ca nici când în viața mea.

Încât pentru darul oferit din incidentul iubileului meu de 25 ani il primesc cu profundă mulțamită și-l privesc de ceea-ce reprezintă: simbolul iubirei concentrate.

Și tocmai de aceea promit a-l păstra ca pe o relicvie și o dulce suvenir întru vecinica aducere aminte de aceste momente de bucurie și mângăiere.

Și acum încheiu cu dorința, ca Reuniunea învățătorilor din diecesa Caransebeșului să vieze și prospereze, iar membrii de toate categoriile și toți P. T. domni și doamne, cari au luat parte la această festivitate rară pentru mine:

Să trăiască!

După acest act serbătoresc, viu aclamat din partea adunării, se presentă rapoartele și alte exhibite, cari se predau comisiunilor. Cetindu-se în fine numeroase telegrame de felicitare (din Arad, Caransebeș, Cernăuț, Oravița, Orșova, Rusca, Timișoara, Verșeț etc.), ședința primă se închide.

La 1 oară se ține banchetul, la care participă aproape 200 de persoane. S'a toastat pentru Monarh, Episcopul diecesan, Reuniune, Inspectoratul reg., Reșițeni, Reuniunea inv. arădană, Dr. George Popoviciu, Dr. Dobrin, dame etc. Răspund comisariul consistorial, apoi în numele Reuniunii d-l Givulesc, iar d-l Speidl în al inspectoratului.

Ședința a doua a avut loc la oarele 5 d. a.

La propunerea d-lui Dr. George Popoviciu adunarea aclamă cu mare însuflețire pe d-l Ilie Trăilă de membru onoratiu al Reuniunii.

D-l G. Joandrea citește darca sa de seamă asupra „Abcedarului de Grama“, iar d-l Ioan Marcu asupra „Cărții Copiilor“ de St. A. Alesandru. Prima carte se respinge, a doua se recomandă Ven. Consistoriu cu adausul, ca în proxima ediție să se delătore unele scaderi.

Seara a fost concert, după concert dans vesel până în zori de zi. Concertul, curat național românesc, a avut succese strălucite. Prestațiunile corului condus de harnicul învățătoriu I. Velcean au întrecut toate așteptările publicului. D-l Velcean ca conducătoriu este artist în adevăratul înțeles al cuvântului. Aproape toate piesele din program au fost compozițiuni de ale d-lui Ioan Vidu, căruia i-s-au făcut cu astă ocaziune frumoase ovațiuni. După încheierea concertului d-l Vidu a fost chemat pe scenă. Publicul aclamează iar d-l Velcean rostesc următoarele:

Dulce Măestre!
Iubiților mei frați învățători!
Doamnelor și Domnilor!

Sub impresiunea doinelor esecutate în astă seară de corul nostru ați avut și d-voastră alături de mine înaltele sentimente de mândrie națională și sunt sigur, V-ați oprit în loc adesea, atrași de farmecul unor melodii cunoscute, scoase din inima și sufletul poporului nostru bănățean, scrise și armonisate de vrednicul nostru coleg și frate, de doinitorul și măestrul Ioan Vidu.

Închipuirea poporului zice, că îngerii se unesc în ceriu, ca în cor să cânte și să laude pe Dumnezeu. Această închipuire arată, ce preț pune poporul pe arta musicală, care este expresiunea cea mai puternică a sentimentelor omenesci.

Importanța și rolul ce l-a avut musica, începând din vremuri depărtate, de cari azi abia ne aducem aminte, este în de-ajuns învederată când scim că dela început omul de odată cu graiul a trebuit să cânte, pentru de aș exprima astfel sentimentele mai largi, mai vii și mai puternice ale inimei sale.

Reamintind cântăreții măestri de pe vremea psalmistului David, trecând apoi la uriașele coruri din epoca înfloritoare a Athenei, din timpurile lui Aloipiade, și până după Constantin cel Mare, care a reînviat-o, mai la toate neamurile aflăm măestri celebri în arta muzicii.

Gallo-Flamanzii, Italianii și Germanii cu Francesii, prin celebritățile lor musicale au cultivat și adus musica până la cel mai înalt punct de frumseță.

În urma acestei școale s'a născut și dezvoltat și la noi musica națională.

Pe urmele regretatului Porumbescu, ale d-lor Musicescu, Dima și Costescu, musica națională se desvoaltă și la noi cu pași repezi.

Adăpat la izvoarele doinelor noastre naționale bănățene, încălzit de o fericită inspirație și crescut în școala musicală a celebrului d-n Musicescu, colegul și fratele nostru I. Vidu, vedem că e în grădina muzicii noastre, o grijesce și o cultivă și ca un grădinar, credincios ce este, nu aleargă să vândă poamele străi-

nilor, ci vine cu dragoste, cu față senină și zimbătoare și așezându-ni-le frumos în cofița armoniei, ni-le îmbie la masă, la prânz și la ospete, la Paști și la Crăciun, la joc și la lucru, ca să le gustăm și să ne îndulcim.

Iată și în această seară ne-am îndulcit din fructele Tale, alese și nobile, scumpe grădiniariule; iată că noi, învățătorii, colegii Tăi iubitori, privim cu mândrie la Tine, Tu, care ești crainicul sufletului poporului nostru bănățean.

Iar coriștii nostri, Reuniunea română de cânt și musică din Reșița, țin de înaltă datorie morală, a-ți da aici, în fața colegilor, a prea stim. oaspeți, un semn de dragoste și admirațiune, un semn de bună aducere aminte dela noi, cei ce Te înțelegem, cei ce iubim și prețuim mult frumseța, dulceața și poesia operelor Tale.

Privesc în ochii Tăi luminoși și simt farmecul lor, doina din suflet prin aceste admirabile ferestri tresaltă în forme încântătoare, în triluri de privighitoare, și cuprinși de neastâmpăr cu dor așteaptă acel semn, ce ți-l vom da.

Iată dar, iubite frate: doinei din sufletul Tău liniște, inimei bucurie, noauă tuturoră mângâiere; iată dela noi o cunună de lauri, pe capul Tău Măestre.

Primesce-o, iubesc-o, păzește-o, căci e făptura inimilor noastre sincere, e tributul recunoștinței, dragostei și admirațiunii pentru Tine, priveghitoarea Banatului.

Sa trăiesci și să cânti mereu doina noastră, căci, dacă ai reînviat-o, ești chemat s'o crești, dacă vei crește-o, ești chemat s'o împodobesci, iar când ai împodobit-o, ești cercat de pețitori s'o măriți în concertul musical al națiunilor de mult celebre, dându-i mire Cosinzenei Tale pe cel mai mândru Făt-Frumos.

Să trăiesci la mulți ani, spre gloria doinei noastre naționale și spre fala dascălilor.

La mulți ani!

Între aplause frenetice d-l Vidu primesce cununa . . . .

Luni dimineața oaspeții au vizitat fabricile din Oravița,

La 10 oare se deschide ultima ședință,

D-l Ioan Caba referează asupra *Planului de învățământ și Impărțirii oarelor*, cari ambele se redau despărțemintelor.

D-l Dr. Petru Barbu, în numele comisiunii pentru censurarea raportului general al comitetului, propune iar adunarea decide: Raportul se ia la cunoștință, cu adausul, ca pe viitoriu comitetul să-și dea silință, ca decisele adunării generale să se esecute mai precis.

D-l Dr. G. Dobrin, în numele comisiunii financiare, propune iar adunarea ia la cunoștință raportul casariului, căruia i-se dă absolutiv. Tot așa se primesc unele propuneri ale comisiunii, ce privesc încasarea restanțelor și administrarea averii Reuniunii.

Se votează două ajutoare.

Raportul bibliotecariului, asupra căruia referează d-l Serafin Jurca, se aproabă.

Membrii noi, numiți de d-l G. Petroviciu, se primesc.

Adunarea viitoare se va ținea la Băile Erculano.

De funcționari și membrii de comitet pe an. 1902/3 s'au ales: *T. Lința* președinte, *Ioan Marcu* notariul general, *G. Cătană* și *C. Liuba* vicenotari, *N. Ianculescu* casariu, *S. Albu* bibliotecariu, *R. Ancușa*, *Dr. Barbu*, *I. Ciurciu*, *Dr. Dobrin*, *I. Gruiescu*, *Dr. Ionescu*, *G. Jian*, *G. Joandrea*, *A. Miloia* și *T. Unipan* membrii în comitet.

Varietăți

Onomastica Maestății Sale s'a serbat eri cu pompă deosebită. În biserica catedrală din loc s'a săvârșit *Doxologia*, la care a luat parte elevii nostri dela toate școalele, profesorii lor și numeros public.

Din Diecesă. În comuna Têrnova din tractul Bocșei a avut loc în 8/21 Septembrie a. c. o frumoasă serbare bisericască. Din cauza lipsei de spaț vom publica raportul despre această serbare abia în numărul viitoriu al foii noastre.

Societatea de lectură „Andrieu Șaguna” s'a constituit în ședința sa ținută în 8/21 Septembrie a. c. sub-presidiul P. C. Sale Domnului Director seminariului Dr. Eusebiu Roșca în modul următoriu, președinte: Dr. Petru Șpan prof. sem., vicepreședinte: Nicolau Șoneriu cl. c. III, archivar și not. comitetului Vasilie Șpan cl. c. III, casariu: Remus Roșca cl. c. II, controlor: Vasilie Debu cl. c. I, bibliotecar: Ilie Belcuță cl. c. II, vice-bibliotecar: Ionel Criștan ped. c., redactorul foaiei „Musa” Alexandru Pepa cl. c. III, econom: Ioan Creangă ped. c. III, notariul societății: Ioan Căldărea cl. c. I. Membri comisiei literare: George Bărescu și Aurel Nistor cl. c. III, Nicolau Perian și George Tocitu cl. c. II, Onisifor Ghibu și Trandafir Scorobet cl. c. I, Ioan Pascu și George Preșmerean ped. c. III, și Aurel Șenchea ped. c. II.

Bibliografie

Gramatica română pentru învățământul secundar de *Dr. Ioan Petranu* profesor. Partea II. Sintaxa. Edițiunea II. Aprobata de Ministeriu, de Consistoriul arhidiecesan și de cel din Arad, Prețul 1 cor. 50 fil. Arad, 1902. Editura autorului.

Concurse

Pe baza ordinațiunei Venerabilului Consistoriu diecesan ddto 15 Iulie 1902 Nr. 2419 B. ex 1902 se escrie concurs pentru ocuparea postului de paroh — parohia de clasa II — în **Recița Montană**, protopres-

biteratul Bocșa-montană, cu termen de 30 de zile dela prima publicare.

Emolumentele sunt:

1. Relut dela Societatea căilor ferate 600 cor.
2. Birul parohial 400 cor.
3. Cortel liber după deplătirea datoriilor pe casele parohiale.
4. Întregirea dotațiunei dale de stat conform cvalificațiunii.
5. Stola usuată după norma stolară.

Doritorii de a ocupa acest post au să-și subștearnă petițiunile lor conform statului organic și a regulamentului pentru parohii, adresate către comitetul parohial, Prea Onoratului Oficiu protopresbiteral gr. or. român din Bocșa-Montană (Német-Bogsán).

În fine recurenții sunt poștiți a se presenta în vre-o Duminecă sau sêrbătoare în s. biserică, pentru de a-și arêta desteritatea în oratorie și cântarea bis.

Recița Montană, din ședința comitetului parohial ținută în 25 August 1902. 2—3 [58]

În conșelegere cu Prea On. Domn Măcsim Popoviciu protopresbiter tractual.

Pe baza ordinațiunei Veneratului Consistoriu diecesan ddto 9 Iulie 1902 Nrii 2359 Șc. și 874 Șc. ex 1902, precum și pe baza hotărârii sinodului parohial din 28 Iulie 1902, se escrie concurs la școala confesională gr. or. rom. de nou înființată din **Recița-montană**, cu termen de 30 de zile dela prima publicare.

Emolumentele sunt:

1. Salariu învățătoresc 600 cor.
2. Relut pentru 18 metri de lemne, învățătorului 100 cor.
3. Pentru 12 metri de lemne pe seama școalei 72 cor.
4. Relut pentru cortel până la edificarea școalei 240 cor.
5. Pentru scripturistică 10 cor.
6. Pentru conferințele învățătoresci 20 cor.
7. Pentru purtarea agendelor comitetului și sinodului parohial precum și pentru purtarea socoților bisericesci și de cult 40 cor.
8. Stola dela înmormentări dela parohieni în vrîstă și cu stare câte 2 cor.; dela cei mai săraci și dela prunci 1 cor.; dela cununii și parastase unde va fi poștit 1 cor.

Alesul învățătoriu este datoriu pe lângă instrucțiunea școlară prescrișă de lege, a purta cantoratul în și afară de biserică și a instrua tinerimea școlară în cântările bisericesci.

Pentru serviții învățătoresci prestate înainte de ocuparea acestui post, comuna bisericască nu acoardă nici un emolument.

În fine se obsearvă, că dacă casa care deocamdată se va închiria pe seama salei de învățământ va

avea și 2 odăi separate pentru locuință, în cazul acesta se detrag cele 240 de coroane pentru cortel.

Doritorii de a ocupa acest post au a-și substerne suplicile de concurs adresate comitetului parohial Prea On. Oficiu protopresbiteral în Bocșa Montană (Német Bogsán) și a se presenta în vre-o Duminică ori sârbătoare în sânta biserică, spre a-și arăta desteritatea în cântarea bisericească.

Recița-montană, din ședința comitetului parohial ținută în 25 August 1902. 3—3 [59]

În conțelegere cu protopresbiterul tractual.

Comitetul parohial gr. or. român din **Logoj**, publică concurs pentru întregirea postului vacant de învățătoare la școala elementară de fetețe din loc, cu termen de recurgere de 30 de zile, socotit de la prima publicare în „Foaia Diecesană“.

Emolumentele sunt:

1. Salariu anual 860 cor.
2. Bani pentru cortel 240 cor.
3. Pentru conferințe 20 cor.
4. Pentru scripturistică 10 cor.

Recursele provăzute cu documentele prescise se adresează oficiului protopopesc gr. or. român din Logoj.

Se observează, că pentru anii de servit din altă școală sau comună nu se dă nici un cvinevenal.

Dat din ședința comitetului parohial ținută la 3 Septemvre 1902 st. v. 2—3 [60]

Protopresbiterul tractual împreună cu comit. parohial.

Pentru îndeplinirea postului de preot în parohia de clasa III din **Cireșa**, protopresbiteratul Caransebeșului, se escrie concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare.

Emolumentele:

Sesiunea parohială de 34 jugere catastrale.

Birul parohial din Cireșa și Zăvoiu câte 80 fil. de fie care fum.

Stola usuată dela boteze, cununii și înmormântări.

Dela filia Ferdinandsberg salariu de 192 cor, care se va rēdica din casa vercului.

Dela umblarea cu crucea de 2 ori pe an în toate trei comunele 30 cor.

Dela praznice 20 fil., de fiecare fum în toate trei comunele.

Cortel liber cu 2 odăi, cuină, podrum, cămară, supra edificate economice și grădină de legumi.

Doritorii de a ocupa acest post sunt poftiți a-și trimite recursele lor la P. On. Oficiu protopresbiteral în Caransebeș și a se presenta în vre-o Duminică sau sârbătoare în biserică din Cireșa.

Cireșa, din ședința comitetului parohial ținută în 7/20 Septemvre 1902.

[61] 3—3

Comitetul parohial.

În conțelegere cu protopresbiterul tractual.

Pentru întregirea definitivă a postului de învățatoriu la școala conf. gr. or. rom. din comuna **Botinesci**, protopresbiteratul Făgetului, se escrie concurs cu termen de 30 de zile de prima publicare.

Emolumentele împreunate cu acest post sunt:

1. Salariu în bani gata 600 cor.
2. Pentru lemne 1 juger de livadă care se poate vinde anual cu 20 cor.
3. Locuință în edificiul școalei cu un juger de grădină.

Dela înmormântări 40 fil. iar cu liturgie 80 fil.

Concurenții au a-și așterne pctițiunile instruate conform normelor din vigoare în termenul deschis la Oficiul protopresbiteral gr. or. rom. al tractului Făget.

Învățatoriul ales este îndatorat a purta cantoratul în sfânta biserică, a purta scripturistica în comitetul și sinodul parohial și a compune socoțile bisericii și ale cultului.

Pentru servicii învățătoresci prestate înainte de ocuparea postului din concurs, comuna nu acordă alesului nici un alt fel de emolument, decât cele înșirate aici.

Comitetul parohial dorește, ca concurenții să se presinte în vre-o Duminică sau sârbătoare în sfânta biserică, dar nici de cum în ziua de alegere.

Botinesci din ședința comitetului parohial ținută la 8 Septemvre 1902.

[63] 1—3

Comitetul parohial.

În conțelegere cu ppresbiterul tract. *Sebastian Olariu*.

Licitațiune minuendă

Pe basa incuviințării Venerabilului Consistoriu diecesan ddo 24 August a. c. Nr. 3153 B. se escrie licitațiune minuendă pentru pardosirea sântei biserici gr. or. rom. din **Ocna de fer**, cu prețul de esclamarie 1052 cor., (altariul cu marmor-mosaic, iar cealaltă parte a bisericii cu Römische-marmor-mosaic).

Licitațiunea se va ținea în 29 Septemvre (12 Octomvre a. c.) 1902 la 11 oare a. n. în sânta biserică din loc. Licitanții vor avea a depune la începutul licitațiunii vadiul de 10% în bani gata ori în hârtii de valoare.

Comitetul își reservează dreptul de preferire asupra acelor măestri întreprinzători, despre ale căror lucrări e convins.

Planul și specificațiunea de spese și măsuri se pot vedea totdeauna la oficiul par. din loc. 3—3 [62]

Ocna de fer, în 1/14 Septemvrie 1902.

Constantin Păușian   **Dimitrie I. Isvernicean**
președ. com. par.   not. com.

Convocare.

„Reuniunea de consum ca societate pe acții în Marga“ își va ținea

a V-a adunare generală ordinară

Duminecă în 12 Octombvre st. n. d. a. la 2 oare, la care sunt invitați acționarii cu toată stima.

Program:

1. Raportul direcțiunei.
2. Raportul comisiunei de supraveghiere.
3. Împărțirea resp. adaugerea profitului curat la fondul de rezervă.
4. Alegerea comisiunei de supraveghiere.
5. Eventuale propuneri.

Direcțiunea.

NB. La cas dacă în 12-lea nu se adună acționarii în număr recerut, se va ține adunarea în Dumineca viitoare, în 19-lea, tot la acele oare cu atâți acționari câți se presintă.

Bilanț

Folio	Nr. curg.		Coroane	fileri	Folio	Nr. curg.		Coroane	fileri
29	1	Cassa în numărar	369	06	5	1	Capital social	10000	—
23	2	Mobiliar	619	62	24	2	Creditori	8376	91
28	3	Mărfuri	5634	69	20	3	Fond de rezervă	1783	09
16	4	Debitori	12207	74	21	4	Spese de fondare	43	65
17	5	Investiri	299	69	29	5	Dividendă nerădicată	117	08
26	6	Pret. la acționari	1348	28	14	6	Remunerațiune nerăd.	34	23
4	7	Cauțiune	110	20	27	7	Profit curat	234	32
			20589	28				20589	28

Profit și perderi.

Folio	Nr. curg.		Cor.	fileri	Folio	Nr. curg.		Cor.	fileri
30	1	Spese generale	178	—	28	1	Profit dela mărfuri	2739	37
30	2	Chirie de casă	558	26					
22	3	Salare	1193	89					
27	4	Interese	219	25					
26	5	Dare	355	65					
27	6	Profit curat	234	32					
			2739	37				2739	37

Marga la 1 Septemvrie 1902.

I. Margan, m. p.
cassariu.

N. Ivanescu, m. p.
director.

R. Raca, m. p.
președinte.

S. Botescu, m. p.
membru în direcțiune.

A. Mihuț, m. p.
contabil.

Acest cont s'a examinat și aflat în ordine.

Marga, 15 Septemvrie 1902.

I. Musta, m. p.

D. Junpan, m. p.

T. Junpan, m. p.

N. Preda, m. p.